

Arrest

nr. 124 523 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MICHELS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 april 2013 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19).

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent trof op 23 juli 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) waarbij aan verzoeker een bijkomende termijn van een maand werd verleend om de vereiste documenten over te maken.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 september 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 6 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 22/04/2013 werd ingediend door: Naam: v.(...) K.(...), D.(...) F.(...) R.(...), Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Meneer diende op 22/04/2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende. Gezien hij had nagelaten de vereiste documenten over te leggen als werknemer of werkzoekende (artikel 50§2, 1° of 3° van het KB van 08/10/1981) binnen de voorziene termijn van drie maanden na indiening van zijn aanvraag, besloot de Burgemeester van zijn verblijfplaats op 23/07/2013 tot het nemen van een weigeringsbeslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 51 §1, eerste lid van het KB van 08/10/1981. Meneer nam kennis van deze beslissing op 09/08/2013 en kreeg nog een extra termijn van één maand om zijn dossier te vervolledigen.

Nadien legde hij nog de volgende stavingsstukken voor bij zijn aanvraag: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB als werkzoekende en een dagcontract via interim.

Uit nazicht van de RSZ-databank (DOLSIS) op 17/09/2013 blijkt dat hij tot op heden slechts 1 dag heeft gewerkt in België, ni. op 19/08/2013 op basis van het voorgelegde dagcontract. Gezien de tewerkstelling ondertussen achterhaald is en bovendien marginaal bleek, kan deze niet als basis dienen om het verblijfsrecht te bekomen als werknemer (art. 50 §2,1° van het KB van 08.10.1981). Betrokkene dient dus als werkzoekende te worden beschouwd.

Hij komt echter evenmin in aanmerking voor een inschrijving als werkzoekende. Betrokkene toont 'weliswaar aan ingeschreven te zijn bij de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding, maar dit biedt op zich geen garantie op tewerkstelling als dit niet wordt aangevuld met andere bewijzen waaruit blijkt dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld op de Belgische arbeidsmarkt. Bij gebrek aan concrete bewijzen, kan niet worden vastgesteld of hij een reële kans maakt op tewerkstelling overeenkomstig artikel 50§2, 3° van het KB van 08/10/1981. Betrokkene verblijft intussen bijna 5 maanden in het Rijk, maar is er tot op heden slechts in geslaagd 1 dag te werken, wat niet meteen het beste doet vermoeden omtrent zijn kansen om binnen afzienbare tijd aan werk te maken te meer daar in zijn dossier verdere bewijzen ontbreken omtrent eventueel hangende sollicitaties, werkervaring, kwalificaties, vaardigheden en dergelijke meer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij over een concreet werkaanbod van een werkgever beschikt om in de nabije toekomst in dienst te treden.

Rekening houdende met bovenstaande elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Krachtens artikel 39/81, achtste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad enkel uitspraak op basis van de synthesememorie. Voormeld wetsartikel bepaalt het volgende:

“Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van zijn synthesesamenvatting voert verzoeker de schending aan van de artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het recht om gehoord te worden uit artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel. Tenslotte voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

“5.1. Aan verzoeker werd een verblijfsweigering met bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd; beslissing genomen in uitvoering van artikel 51 § 2 tweede lid van het KB van 08/10/1981.

□ De beslissing van verblijfsweigering werd in het kader van artikel 51§2 van het KB van 08/10/1981 ten onrechte genomen. Verzoeker heeft immers binnen de vooropgestelde termijn, documenten neergelegd die door de Burgemeester of zijn gemachtigde als voldoende werden beschouwd vermits de aanvraag van verzoeker conform artikel 51 §1 lid 3 KB van 08/10/2013, onmiddellijk werd doorgestuurd aan de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Mocht verzoeker binnen de vooropgestelde termijn niet de vereiste documenten hebben voorgelegd, dan diende de Burgemeester of zijn gemachtigde conform artikel 51 § 1 lid 2 van het KB van 08/10/2013 de aanvraag te weigeren en desgevallend aan verzoeker een bevel betekenen om het grondgebied te verlaten.

Het standpunt van verwerende partij dat dit geen contractie inhoudt omdat de Burgemeester of zijn gemachtigde zich niet mag uitspreken over de inhoud van de voorgelegde documenten vermits de beslissingsbevoegdheid van de aanvraag toekomt aan de Staatssecretaris, is niet terzake. Het beroep van verzoeker heeft immers geen betrekking op de inhoudelijke controle maar op de vraag naar de voorlegging van documenten.

Verwerende partij erkent zelf dat de Burgemeester of zijn gemachtigde moet nagaan of de gevraagde documenten werden voorgelegd, hetgeen in casu het geval was.

Gezien het verzoek door de Burgemeester of zijn gemachtigde werd doorgestuurd, staat vast dat verzoeker de documenten die werden gevraagd, heeft voorgelegd. Andere documenten (diploma's, gevolgde opleidingen, voorgaande tewerkstelling, ...) werden hem niet gevraagd.

De weigeringsbeslissing kan dan ook niet gesteund worden op het ontbreken van documenten, die niet aan verzoeker werden gevraagd en waarvan de verwerende partij ook niet bewijst dat deze expliciet aan verzoeker werden gevraagd.

□ Door de beslissing van verblijfsweigering te steunen op het ontbreken van de vereiste stukken en anderzijds in het kader van artikel 51 § 1 lid 3 van het KB van 08/10/1981 het verzoek door te sturen gezien de vereiste stukken werden voorgelegd, werden de rechten van verzoeker geschaad. Verzoeker werd immers in de overtuiging werd gelaten dat hij alle noodzakelijke documenten om tot een gunstig beslissing te komen, had voorgelegd.

Verweerder merkt zelf op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen te steunen op een correcte feitenvinding.

Op de overheid rust niet alleen de verplichting tot behoorlijke feitengaring maar ook een informatie-, bijstand- of begeleidingsplicht, eveneens elementen van het zorgvuldigheidsbeginsel in het kader van een behoorlijk bestuur.

Door niet concreet te preciseren welke (bijkomende) documenten dienen voorgelegd te worden om aan te tonen dat men een redelijke kans maakt om te worden aangesteld, wordt deze informatie-, bijstand- of begeleidingsplicht geschonden en heeft dit in casu geleid tot een onredelijke beslissing.

□ Hierbij dient te worden benadrukt dat noch in de beslissing dd. 23/07/2013 noch in de beslissing dd. 17/09/2013 het Bestuur verwijst naar de elementen / stukken zoals aangehaald in artikel 50 §2-3°a; elementen die toelaten om een reële kans om te worden aangesteld, te bewijzen. Nergens wordt gevraagd om stukken in verband de persoonlijke omstandigheden, de behaalde diploma's, eventueel gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, de duur van de werkloosheid, ... voor te leggen.

Verwerende partij mocht haar beslissing derhalve niet steunen op het ontbreken van deze stukken in het dossier.

Mochten deze stukken zijn gevraagd, dan had verzoeker deze voorgelegd. Verzoeker had in casu dan kunnen aantonen dat hij een vaste job had in Nederland, maar wegens gezinsomstandigheden naar België is verhuisd.

Derhalve staat een onoordeelkundige feitengaring, een gebrek aan informatie en begeleiding van verzoeker, in hoofde van het Bestuur vast, hetgeen heeft geleid tot een onredelijke beslissing.

5.2. De weigeringsbeslissing dd. 17/09/2013 stelt dat bij gebrek aan concrete bewijzen niet kan vastgesteld worden of verzoeker een reële kans zou maken op tewerkstelling overeenkomstig artikel 50§2, 3° van het KB van 08/10/1981.

□ Het staat vast dat verzoeker het bewijs van de inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft voorgelegd. Derhalve kan het niet voorleggen van sollicitatiebewijzen niet als grond van afwijzing tegen verzoeker worden ingeroepen.

Het argument van verwerende partij dat een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening en het voorleggen van sollicitatiebrieven cumulatieve voorwaarden zouden zijn waaraan moet worden voldaan, is niet juist.

Artikel 50§2, 3° onderdeel a van het KB van 08/10/1981 bepaalt immers uitdrukkelijk: " a. een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven;"

De "en" verplichting waarnaar verwerende partij verwijst heeft betrekking op het onderdeel a (inschrijving of sollicitatiebrieven) en onderdeel b (reële kans om aangesteld te worden).

Door in de motivatie van de beslissing te stellen dat de inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening op zich niet als bewijs zou volstaan vermits dit niet zou ondersteund worden door sollicitatiebewijzen, wordt artikel 50§2, 3° onderdeel a van het KB van 08/10/1981 geschonden.

□ Door daarenboven in de weigeringsbeslissing te oordelen dat er geen concrete bewijzen zouden voorliggen waaruit zou blijken dat verzoeker een reële kans maakt op tewerkstelling overeenkomstig artikel 50§2, 3° onderdeel b van het KB van 08/10/1981, wordt een manifeste beoordelingsfout begaan.

De inschrijving in zowel de VDAB alsook in 2 interimkantoren, doet een reële kans op tewerkstelling ontstaan. De inschrijving in interimkantoren dient als gelijkwaardig met sollicitatiebrieven te worden beschouwd, zodat deze op zich dienden te volstaan als bewijs.

De weigering betreft bijgevolg een louter subjectieve beslissing, gesteund op onvolledige feitengaring en daarenboven niet ingegeven door het beoogde doel, zijnde het voorkomen dat verzoeker ten laste komt van sociaal bijstandstelsel.

De onredelijkheid van de beslissing blijkt uit het feit dat verzoeker sedert 18/10/2013 via interim op basis van weekcontracten tewerkgesteld is bij BVBA ACTION BELGIUM en sedert 03/02/2014 bij deze firma een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van 1 jaar heeft ondertekend (stuk 10).

5.3. Door te beslissen dat niet zou zijn aangetoond dat verzoeker een reële kans maakt op tewerkstelling gezien in het dossier bewijzen zouden ontbreken van werkervaring, kwalificaties, vaardigheden en dergelijke meer, zonder dat verzoeker hieromtrent te hebben gehoord, maakt eveneens een inbreuk uit op de regels van behoorlijk bestuur.

□ De hoorplicht vloeit voort uit één van de grondslagen van de hoorplicht, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding houdt immers in dat het Bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens, een beslissing mag nemen.

Verweerster stelt ten onrechte dat onderhavige beslissing niet zou zijn onderworpen aan de tegenspraak vermits deze een weigering zou inhouden van een gevraagd voordeel en niet gesteund zou zijn op een tekortkoming van verzoeker.

Als unieburger beschikt verzoeker conform artikel 42§1 Vw over een recht op verblijf van meer dan 3 maanden. Door de kwestieuze beslissing wordt verzoeker dit recht op verblijf ontnomen, omdat men op basis van een subjectieve beoordeling van een onvolledig dossier, verzoeker verwijt niet te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling.

Het doel van de hoorplicht is tweërlei : enerzijds het vrijwaren van de belangen van de betrokkene maar anderzijds ook vermijden dat het Bestuur een onzorgvuldige beslissing zou nemen omdat het niet beschikt over de volledige kennis van zaken.

Verzoeker diende bijgevolg in het kader van een behoorlijk bestuur wel degelijk te worden gehoord.

□ De verwerende partij zou in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, slechts kunnen voorhouden dat er geen tegenspraak zou moeten gevoerd worden, indien zij ervoor zorgt dat haar dossier volledig is vooraleer zij een recht ontnemt.

Verzoeker heeft hierboven (punt 5.1.) reeds aangetoond dat aan de verplichting van correcte en volledige feitengaring niet werd voldaan, evenmin als aan de verplichting van informatie en begeleiding naar verzoeker toe.

Indien de feitengaring van de verwerende partij correct en volledig zou geweest zijn of indien verzoeker zou zijn gehoord, dan had verzoeker kunnen aantonen welke werkervaring, kwalificaties, vaardigheden en dergelijke meer hij heeft. Meer bepaald dat hij sedert dat hij de school heeft verlaten, steeds voltijds heeft gewerkt.

Deze feiten hadden aan de verwerende partij gekend moeten zijn op voorwaarde dat zij de juiste documenten had gevraagd en dan zou er een andere beslissing zijn genomen.

Derhalve staat vast bij kwestieuze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

5.4. Krachtens artikel 8 EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en gezinsleven.

Verzoeker heeft aangetoond en in het verzoekschrift uiteengezet dat hij sedert 2 jaar een relatie heeft met mevr. [V.C.], een Belgische onderdaan, en met het oog op het bestendigen van deze relatie naar België is verhuisd.

De verwerende partij weet bijgevolg wel degelijk waarop zij zich dient te verdedigen zodat zij niet de onontvankelijkheid van dit middel kan inroepen.

De weigering tot verblijf met bevel het grondgebied te verlaten, ontzegt verzoeker het recht op dit gezinsleven zodat artikel 8 EVRM wel degelijk werd geschonden.”

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en bij de beoordeling van het redelijkheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Zoals verzoeker terecht opmerkt werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 22 april 2013 had aangemeld bij de diensten van de stad Gent met het oog op een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst of werkzoekende in toepassing van artikel 40 van de vreemdelingenwet (bijlage 19). Bij die gelegenheid werd verzoeker gevraagd om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 22 juli 2013 volgende documenten voor te leggen: *“een werkgeversattest (bijlage 19bis) of arbeidsovereenkomst (werknemer) / Bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat zij een*

reële kans maakt om te worden aangesteld (werkzoekende) (...)". De Burgemeester van de stad Gent stelde op 23 juli 2013 vast dat verzoeker de gevraagde documenten niet had aangeleverd en verleende verzoeker nog een bijkomende termijn tot 9 september 2013 om de vereiste documenten over te maken, met name: *"een werkgeversattest (bijlage 19bis) of arbeidsovereenkomst (werknemer) / Bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld (werkzoekende)"*. Op 14 augustus 2013 maakte verzoeker een inschrijvingsattest bij de VDAB over en op 9 september 2013 maakte hij een overeenkomst over voor uitzendarbeid bij Manpower Belgium d.d. 19 augustus 2013.

3.8. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, is de bestreden beslissing niet gebaseerd op de vaststelling dat hij niet binnen de gestelde termijn de vereiste documenten zou hebben neergelegd, zoals bedoeld in artikel 51, §1, eerste tot derde lid van het vreemdelingenbesluit, doch op de vaststelling dat hij, gelet op de neergelegde documenten, niet als werknemer, noch als werkzoekende kan worden beschouwd in de zin van artikel 40 van de vreemdelingenwet. De beslissingsbevoegdheid om het verblijf op die inhoudelijke gronden te weigeren komt enkel toe aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Waar verzoeker stelt dat hij in de overtuiging verkeerde dat hij alle noodzakelijke documenten had voorgelegd om tot een gunstige beslissing te komen, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker legde initieel enkel bewijzen neer van zijn inschrijving als werkzoekende. Later legde hij eveneens een overeenkomst neer voor uitzendarbeid. Indien de burgemeester geen gebruik maakt van zijn bevoegdheid om het recht op verblijf onmiddellijk te erkennen conform artikel 51, §3 van het vreemdelingenbesluit, komt het enkel en alleen aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om te oordelen of het recht op verblijf in één van deze hoedanigheden al dan niet kan worden erkend. Het loutere feit dat de burgemeester de aanvraag conform artikel 51, §1, vierde lid van het vreemdelingenbesluit had doorgestuurd naar de gemachtigde van de staatssecretaris, betekent geenszins dat deze laatste het recht op verblijf automatisch zou moeten erkennen.

3.9. In zijn middel betwist noch weerlegt verzoeker dat hij niet als werknemer kan worden beschouwd aangezien zijn tewerkstelling op basis van de neergelegde overeenkomst voor uitzendarbeid ondertussen achterhaald was en bovendien marginaal bleek. Voor zover verzoeker zich in dit verband baseert op de arbeidsovereenkomsten en de loonfiches die hij thans voor het eerst als bijlagen bij zijn verzoekschrift (verzoekschrift, bijlage 8) en zijn synthesesmemorie (synthesesmemorie, bijlage 10) voegt, merkt de Raad op dat deze elementen dateren van na de bestreden beslissing en dus geen invloed kunnen hebben gehad op de correctheid van de motieven ervan en evenmin de onredelijkheid van de beslissing kunnen aantonen, zoals verzoeker in zijn middel aanvoert. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

3.10. Geen enkele van de door verzoeker geschonden geachte bepalingen en beginselen, schrijft voor dat er in hoofde van het bestuur een *"verplichting van informatie en begeleiding naar verzoeker toe"* zou bestaan. Verzoeker kan niet van het bestuur verwachten dat het nader preciseert welke elementen zouden moeten worden voorgelegd als bewijs van een reële kans op tewerkstelling, zoals bedoeld in het door hem aangehaalde artikel 50, §2, 3° van het vreemdelingenbesluit. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker trouwens uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 50, §2, 3° van het vreemdelingenbesluit. In dit artikel wordt immers gesteld dat de burger van de Unie die in aanmerking wenst te komen voor de erkenning van zijn recht op verblijf als werkzoekende volgende documenten dient voor te leggen: *"a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"*. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, werd zijn recht op verblijf niet geweigerd omdat hij geen sollicitatiebewijzen had voorgelegd, maar omdat zijn bewijs van inschrijving bij de VDAB *"niet wordt aangevuld met andere bewijzen waaruit blijkt dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld op de Belgische arbeidsmarkt"*. De beschouwingen van verzoeker dat het een louter subjectieve beslissing betreft die gesteund zou zijn op onvolledige feitengaring en daarenboven niet ingegeven werd door het beoogde doel, zijnde het voorkomen dat verzoeker ten laste komt van het sociaal bijstandstelsel, wordt niet gestaafd. Verzoeker toont immers niet aan dat hij wel degelijk informatie zou hebben overgemaakt die een reële kans op tewerkstelling aannemelijk maakt. Thans beweert verzoeker dat zijn inschrijving bij de VDAB en 2 interimkantoren een reële kans op tewerkstelling zouden doen ontstaan. Deze elementen slaan echter enkel op de bewijsstukken zoals voorzien in artikel 50, §2, 3°, a) van het vreemdelingenbesluit maar hebben geen uitstaans met de factoren die

een reële kans op tewerkstelling aannemelijk maken. Blijkens het hierboven geciteerde artikel 50, §2, 3°, b) van het vreemdelingenbesluit hebben deze factoren betrekking op *“de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma’s, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid”*. Verzoeker toont niet aan dat hij aan de bevoegde overheden gegevens in die zin heeft aangeleverd.

3.11. Verzoeker verwijst vervolgens naar de hoorplicht die vervat is in artikel 41 van het Handvest dat betrekking heeft op het recht op behoorlijk bestuur en dat het volgende voorschrijft:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

Voor zover artikel 41 van het Handvest een veruitwendiging is van een algemeen rechtsbeginsel, is de erin vervatte hoorplicht enkel van toepassing indien jegens een rechtsonderhorige een nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad stelt vast dat verzoeker zowel bij zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving van 22 april 2013 als bij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 23 juli 2013 uitdrukkelijk werd uitgenodigd om bijkomende stukken neer te leggen, waardoor hij wel degelijk in de mogelijkheid was zijn standpunt kenbaar te maken. Bovendien geeft een eventuele schending van het recht om gehoord te worden naar Unierecht pas aanleiding tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot een theoretisch betoog en beweert dat hij, *“indien verzoeker zou zijn gehoord, dan had verzoeker kunnen aantonen welke werkervaring, kwalificaties, vaardigheden en dergelijke meer hij heeft. Meer bepaald dat hij sedert dat hij de school heeft verlaten, steeds voltijds heeft gewerkt”*. In dit verband voegt verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift een curriculum vitae toe die zijn persoonlijke situatie toelicht (verzoekschrift, bijlage 9), maar hij verduidelijkt niet waarom hij dit niet eerder zou hebben kunnen neerleggen en waarom hij dit nooit aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft onderworpen. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hem nooit naar de juiste documenten zou zijn gevraagd aangezien hij meermaals en uitdrukkelijk door het bestuur werd uitgenodigd om bewijzen over te maken dat hij *“een reële kans maakt om te worden aangesteld (werkzoekende)”* die in het vreemdelingenbesluit nader worden toegelicht. Er werd geen schending van de hoorplicht aangetoond.

3.12. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld verdragsartikel is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

3.13. In haar nota met opmerkingen acht de verwerende partij het middel niet ontvankelijk voor zover de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd. Verzoeker zou immers niet aantonen in welke mate die hogere rechtsnorm door de bestreden beslissing geschonden zou zijn. De Raad merkt op dat verzoeker zich in zijn middel beroept op zijn beweerde tweejarige relatie met een Belgische onderdaan. Verzoeker heeft echter geen enkel element aangebracht om het bestaan van dit gezinsleven te bewijzen. Hij heeft zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving trouwens niet gebaseerd op zijn hoedanigheid van familielid van een Belgisch onderdaan, maar als werknemer/werkzoekende, zodat hij niet kan verwachten van het bestuur dat het met deze elementen rekening zou houden. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven op Belgisch grondgebied wordt onvoldoende bewezen geacht.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of artikel 41 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen. Er is geen sprake van een schending van de zorgvuldigheids- of de motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker heeft geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN